

Na jednym z okołokrakowskich wzgórz
żyli babcia gołąb i pół-Abchaz Janusz.
Wtem baba z podbrzusza rzekła, tnąc brzęk głusz:

Supersamy sfilistrzały rzną rząd biednych dusz.
Choć mży, dżdżysty dżdżu sfruńże i ku
żywemu Kleparzowi rusz w ekopodróż.
Ani imieniny już tuż-tuż,
kup Ani suszki róż bez róż,
animuszu do Ani uszu ani rusz.
Januszu, ty mi się tu nie nuż,
kup niskotłuszczowy wątlusz, a nuż
okruszki, prósz i gruszki, nóż, nóżki kurze,
i ciuszki, plusz, czuszki kruż, kapciuszki duże,
rzeżuszki busz, pieluszki, tusz, paluszki, kuszę.
Cóż, że kałuże? Nie tchórz, rusz obunóż,
ubierz żupan z półkontuszem.

Wynurzył się już zmierzchu wierzch,
staruszka w „Ojca Mateusza” jak w pacierz
wpatrzona prze wciąż: może kupże też
rzeszoto, warząchew, po przetak śpiesz.
Zmierz dres kresz wszere, nie spesze się, że beż.
Jeżyny o płożących pędach bierz,
pierzyny o żarzących kłębach odmierz.
Jerzy ma superpierze - wiesz.

Dziadzio zaś obok nie zachał się, nie psioczył,
na wątluszu już w drzemki półsen zboczył,
strzełał z obrzynka, w morzu żuchwę moczył,
na plaży plół zorze z niewieścich warkoczy.
Babcia brechała do ekranu, aż gorzki morał wkroczył:
"Gdy mówisz do człowieka, patrz w jego oczy".

Autor: Łukasz L.U.C Rostkowski